

การประเมินโครงการ: วัตถุประสงค์ของการประเมิน

การประเมินตลอดวัฏจักรการเรียนรู้

การประเมินก่อนการสอน

ก่อนการเริ่มหน่วยการเรียนรู้ ครูจะประเมินขั้นต้นเพื่อประเมินความต้องการของนักเรียน เมื่อครูวางแผนหน่วยการเรียนรู้ ขนานไปกับหลักสูตรและมาตรฐาน ครูจะสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ของนักเรียนจากประสบการณ์เดิมในหัวข้อนั้น ทบทวนการเข้าใจแนวคิดรวบยอดคิดที่นักเรียนมักมีและเนื้อหาที่พิสูจน์แล้วว่ายากเป็นพิเศษ บันทึกของการทดสอบและทดสอบย่อยให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับความมีประสิทธิภาพของการสอนที่ผ่านมา ข้อมูลประเภทนี้เป็นประโยชน์และสำคัญเป็นฐานสำหรับการวางแผน แต่ยังคงเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น

ครูทุกคนรู้ว่านักเรียนทุกคนแตกต่างกันและกลุ่มของนักเรียนทั้งหมดมีจุดแข็งและบุคลิกภาพเป็นของตนเอง นักเรียนแต่ละรายยังแตกต่างกันในรูปแบบการเรียนการสอนที่เคยผ่านมา รวมทั้งความเข้าใจและความสนใจที่มีต่อหัวข้อใหม่

การดำเนินการอภิปราย การซักถามให้นักเรียนกรอกข้อมูลใน graphic organizers หรือเขียนลงในบันทึก ครูจะได้รับรู้ถึงความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับหัวข้อและทัศนคติทั่วไปที่มีต่อสาระการเรียนรู้ การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจของนักเรียนเป็นรายบุคคลก่อนการเริ่มหน่วยการเรียนรู้จะช่วยครูประเมินความต้องการของนักเรียนและวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่เพิ่มแรงจูงใจที่จะเรียนรู้มากขึ้นและช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จ

การประเมินระหว่างการสอน

ระหว่างหน่วยการเรียนรู้ การประเมินรองรับวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันสามประการดังนี้

- เพื่อส่งเสริมการกำกับตนเองและการทำงานแบบมีส่วนร่วม
- เพื่อกำกับความก้าวหน้า
- เพื่อตรวจสอบความเข้าใจหรือเพื่อกระตุ้นให้เกิดอภิปราย

โดยผ่านการประเมินที่ไม่เป็นการแบบต่าง ๆ เช่น สมุดบันทึกการเรียนรู้ การสังเกตหลังการสอน ตารางตรวจสอบและการประชุม ครูรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะของนักเรียน และการคิดของนักเรียนเป็นอย่างไรและความเข้าใจในหัวข้อก้าวหน้าไปมากน้อยเพียงใด ข้อมูลนี้ช่วยนักเรียนแยกแยะการสอน โดยทำการตัดสินใจในทันที

เช่นการใช้เวลานอกเพื่อทบทวนแนวคิดรวบยอดก่อนจะเปลี่ยนไปเป็นกิจกรรมที่กำหนดไว้ หรือปรับลำดับของกิจกรรมเพื่อใช้ประโยชน์จากความสนใจของนักเรียน

การรู้ว่่านักเรียนกำลังคิดในหัวข้อนั้นอย่างไรยังช่วยครู

“ทำการจัดปรับความแตกต่างในการเรียนรู้เป็นรายบุคคลเพื่อให้แน่ใจนักเรียนทั้งหมดเข้าใจ ฝึกปฏิบัติและสามารถทำแต่ละส่วนประกอบขณะที่ก้าวไปสู่เป้าหมายสุดท้าย” (Guskey, 2005, p. 33)

โดยข้อมูลย้อนกลับจากรายบุคคลและการจัดกลุ่มที่ยืดหยุ่น

ครูสามารถช่วยนักเรียนเติบโตจากที่ซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องเป็น

การสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนรายบุคคลสร้างความมั่นใจว่านักเรียนจะเรียนรู้และสนใจให้เข้ามามีส่วน ในหัวข้อและแม้กระทั่งเสียงในการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของการประเมินคือการพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเป็นตัวของตัวเอง รู้จักกำกับตนเอง และเต็มไปด้วยการคิด ในห้องเรียนบางห้อง

นักเรียนเพียงแคให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการเรียนรู้ในตอนท้ายของหน่วยการเรียนรู้โดยการทดสอบหรือรายงานชิ้น สุดท้าย บ่อยครั้ง ณ เวลาที่นักเรียนพบว่าตนเองทำอะไร บทเรียนก็เปลี่ยนไปหัวข้ออื่นแล้ว

และนักเรียนมีโอกาสหรือความสนใจน้อยในการแก้ไขความเข้าใจที่ผิดหรือการปรับปรุงทักษะ

ในห้องเรียนซึ่งการประเมินเกิดขึ้นบ่อย ๆ ในหลากหลายวิธีการ

นักเรียนเรียนรู้ที่จะเข้าใจว่าการเป็นเลิศของผลงานนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร

นักเรียนอาจมีกระทั้งบทบาทในการอธิบายผลงานที่มีคุณภาพในชิ้นงานสุดท้ายหรือการปฏิบัติงานชิ้นสุดท้าย

พ่อแม่และนักเรียนมักได้รับข้อมูลย้อนกลับที่เฉพาะเจาะจงว่านักเรียนทำอะไรและนักเรียนสามารถทำอะไรเพื่อปรับปรุง นักเรียนได้เรียนรู้กลวิธีสำหรับการประเมินการคิดของตนเองและทำการเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่ดีเยี่ยม

นักเรียนมีโอกาสที่จะสะท้อนว่าตนเองทำงานร่วมกันเพื่อแก้ปัญหาได้ดีเพียงไรทั้งที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

เมื่อนักเรียนใช้การประเมินเพื่อกำหนดเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง

นักเรียนสามารถใช้ประโยชน์จากการสอนเพื่อปรับปรุงงานของตนเองให้มีลักษณะเป็นตัวอย่างสุดท้ายมากขึ้น

(Shepard, 2005) และกำกับความคิดและการทำงานเป็นทีม ตามที่แบล็คและเพื่อนร่วมงานกล่าวไว้ว่า (Black, Harrison, Lee, & Marshall, 2003)

“ความสามารถนี้ใช้เพื่อกำกับการเรียนรู้ของคนคนหนึ่งอาจเป็นหนึ่งในประโยชน์ที่สำคัญที่สุดของการประเมินรายทาง” (p. 67)

การประเมินตนเองและเพื่อนช่วยให้นักเรียนกลายเป็นผู้เรียนที่เป็นอิสระซึ่งเข้าใจจุดแข็งและความต้องการของตนเอง และรู้วิธีกำหนดเป้าหมายและกำกับความก้าวหน้าของตนเอง

การประเมินหลังการสอน

ในตอนท้ายของหน่วยการเรียนรู้

นักเรียนจำเป็นต้องแสดงสิ่งที่ได้เรียนรู้และครูจำเป็นต้องรู้ว่านักเรียนได้เรียนรู้อะไรและอะไรคือสิ่งที่เขาจะนำจากหน่วยการเรียนรู้หนึ่งไปยังอีกหน่วยการเรียนรู้อื่น

การประเมินเหล่านี้เรียกร้องให้นักเรียนแสดงความเข้าใจและทักษะออกมา

ความรู้ระดับล่างเกี่ยวกับหัวข้อสามารถประเมินโดยการสอบย่อยหรือทดสอบ

แต่การประเมินความเข้าใจที่ลึกกว่าต้องการประเภทของภาระงานที่แตกต่าง

เมื่อนักเรียนวางแผนและปฏิบัติตามภาระงาน

พวกเขาจะแสดงให้เห็นว่าสามารถประยุกต์ใช้สิ่งที่เรียนรู้ในสถานการณ์ที่แท้จริงได้ดีเพียงไร

ภาระงานเหล่านี้จะต้องออกแบบอย่างรอบคอบเพื่อที่จะดึงระดับความเข้าใจของนักเรียนออกมา

และเตรียมโอกาสให้นักเรียนที่จะสะท้อนการเรียนรู้ออกมา ภาระงานเช่นรายงาน เรียงความ งานนำเสนอ

ผลการปฏิบัติงานทางด้านศิลปะและการสาธิตเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงสิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหา

เกี่ยวกับการทำงานร่วมกับผู้อื่น เกี่ยวกับการคิดและเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง

ประเภทอื่นของการประเมินระยะยาว เช่น

เพิ่มสะสมผลงานและการประชุมแบบต่อเนื่องเป็นการเตรียมครูและนักเรียนพร้อมด้วยโอกาสที่จะเชื่อมโยงระหว่างหน่วยการเรียนรู้ แม้ว่าจ้างจะต่างสาระการเรียนรู้และเป้าหมายของแต่ละรายบุคคล

การประเมินเหล่านี้ช่วยนักเรียนประเมินการเรียนรู้ของตนเองตลอดระยะเวลาหนึ่งและให้ข้อมูลที่สำคัญแก่ครูและโรงเรียนสำหรับการวางแผนระยะยาว

การสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ของห้องเรียน

บ่อยครั้งที่ครูวางแผนหน่วยการเรียนรู้การคิดถึงสิ่งที่จะทำ การบรรยายที่จะให้

กิจกรรมที่จะวางแผนและแบบทดสอบที่จะทำและคะแนน เมื่อการประเมินรายทางเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นประจำวัน

ครูเริ่มต้นที่จะคิดมากขึ้นในแง่ที่ว่าอะไรเป็นสิ่งที่นักเรียนจะทำมากกว่าในแง่ของสิ่งที่ครูจะทำ แทนที่การคิด

“ฉันกำลังจะอธิบายเครื่องจักรที่ง่ายให้กับนักเรียนระดับประถมปีที่สามโดยใช้วิดีโอและการสาธิต” ครูถามว่า “

กิจกรรมอะไรที่ฉันสามารถให้นักเรียนทำที่จะแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเครื่องจักรที่ง่าย”

จากนั้นหลังจากการประเมินความเข้าใจขั้นเริ่มต้นของนักเรียน ครูก็คิดถึงวิธีการที่จะช่วยนักเรียนสร้างความเข้าใจ

การกำกับอย่างต่อเนื่องว่านักเรียนเรียนรู้ได้อย่างไร

ในห้องเรียนลักษณะนี้พฤติกรรมของครูเป็นเพียงวิถีทางการศึกษาที่นำไปสู่ตอนจบของการเรียนรู้ของนักเรียน

ในห้องเรียนจำนวนมาก บ่อยครั้งที่นักเรียนเข้าเรียนทุกวันพร้อมกับความคิดเพียงอย่างเดียว:

“จะมีอะไรอยู่ในแบบทดสอบ” การประเมินในห้องเรียนเหล่านี้กลายเป็นเกมการเดา

ครูต้องการให้นักเรียนเรียนรู้สิ่งที่ปรากฏในแบบทดสอบโดยไม่บอกกับนักเรียนตรง ๆ ว่าจะเป็นอย่างไร

ทั้งนี้เป็นเพราะประเด็นของแบบทดสอบเป็นเพียงตัวอย่างของความรู้ที่คาดหวังว่านักเรียนจะต้องเรียน นักเรียนต้องการค้นหาว่าจะทดสอบอะไรอย่างแน่นอนเพื่อที่จะสามารถทำได้ดีและไม่ต้องเรียนรู้ข้อมูลอะไร “ที่ไม่จำเป็น”

คะแนนสุดท้ายจากการทดสอบอาจเป็นความประหลาดใจทั้งหมดและอาจไม่สะท้อนความเข้าใจของนักเรียนในหัวข้อ นั้นได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นข้อคิดเห็นที่ซับซ้อนที่ว่า การทำสอบได้ดีเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเล่นเกมที่ซับซ้อนกับครู ไม่ใช่เกี่ยวกับการเรียนรู้

อย่างไรก็ตาม เมื่อนักเรียนได้รับข้อมูลบ่อย ๆ เกี่ยวกับความก้าวหน้า พวกเขาจะจดจ่อกับการเรียนรู้มากขึ้น พวกเขาจะรู้อย่างแน่นอนว่าจะถูกประเมินอย่างไร เพราะการประเมินจะสะท้อนงานในหลักการที่แท้จริง เมื่อนักเรียนศึกษาเนื้อหาสาระของหน่วยการเรียนรู้ พวกเขาจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับว่าจะทำอะไร เป้าหมายอะไรที่จะบรรลุถึงและพวกเขาสามารถจะทำอะไรเพื่อปรับปรุง เมื่อเวลามาถึงในตอนท้ายของหน่วยการเรียนรู้ พวกเขาจะแสดงออกถึงสิ่งที่ตนเองสามารถทำได้ พวกเขามีโอกาสมหาศาลที่จะสร้างความเข้าใจและทักษะและจะไม่ประหลาดใจในผลที่จะได้รับ

ในห้องเรียนซึ่งนักเรียน

พ่อแม่และครูทำงานร่วมกันเพื่อประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนตามเป้าหมายการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง สภาพแวดล้อมในห้องเรียนจะมุ่งไปที่การเรียนรู้

นักเรียนจะรู้สึกว่าคุณค่าได้มากขึ้นและกระตือรือร้นต่อการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้นขณะที่จุดเน้นของครูคือ

“สอนน้อยลงและเน้นการเรียนรู้มากขึ้นในห้องเรียน” (Black, et al., 2003, p. 80).